

En misslyckad Traviata på alla plan

**Kungliga Operan, Stockholm, 23 november 2019 - Premiär
Giuseppe Verdi: La traviata (Nyproduktion)**

Efter Kungliga Operans lyckade produktion av Franz Schrekers *Der ferne Klang* i början av innevarande säsong så var förväntningarna tämligen höga på nästa premiär; **Verdis**, och möjligen världens just nu kanske mest spelade opera, *La traviata*. Förra årets nyuppsättning av *Rigoletto* var uddlös men ändå övertygande, och nu hoppades man kanske på lite mer av nytänkande.

Ellen Lamm är den som fått svara för regin av *Traviata*, och jag undrar i ärlighetens namn hur mycket tid hon har ägnat sig åt att förstå Verdi och vad han ville förmedla med denna opera. Resultatet har blivit en intetsägande uppsättning som varken bjuder på nya infallsvinklar eller lyckas få fram verkets kärna.

Magdalena Åbergs scenografi är ytterst avskalad och detaljfattig. Det enda vi ser är ett stort vitt utrymme som man har "möblerat" i en parlamentssalsliknande konstellation som går att hissa upp och dela isär. En minimalistisk scenografi är inget fel i sig, men då krävs som motvikt en genomtänkt personregi som ger liv i föreställningen, men det lyckas Ellen Lamm inte åstadkomma. Tyvärr blir det inte bättre av den bristande skådespelarförmågan hos de anlitade sångarna.

Ida Falk Winland gjorde en lysande Gilda i förra årets *Rigoletto*, men hon har varken resurser eller personlighet för den lidande kurtisanen. Hennes Violetta saknar både passion och ekvilibrism och hennes sång präglas till stor del av genomgående vokalteknisk osäkerhet, inte minst på höjden där hon låter skrällig. Alla hennes försök att skapa dramatik i rollen slutar med ett effektlöst skrikande.

Den tjugosexårige norske tenoren **Bror Magnus Tødenes** uppvisar i Alfredos roll en vacker klang och solid teknik, inte minst med tanke på sin unga ålder, men Verdi kräver en betydligt större grad av mognad i detta parti. Om några år kan vi förvänta oss något helt annat, men just nu är Tødenes Alfredo för valpig och saknar trovärdighet.

Den enda som visar prov på rutin i besättningen är **Karl-Magnus Fredriksson** som pappan Germont. Även om han övertygar så är det sorgligt att höra hur rösten kraftigt har försämrats på senare år. När han sjöng rollen 2015 i Kasper Holtens gamla uppsättning på samma scen så lät det betydligt bättre.

Den bristfälliga sångliga nivån sträcker sig även till birollerna, och då tänker jag främst på **Susann Végh** som Flora. Med den svajiga falsksången hon levererar skulle hon om jag ska vara helt ärlig inte ens klara ett antagningsprov till en amatörkör. Det är hög tid för Kungliga Operan att se över sångarnivån i huset.

Hovkapellet gör under den venezuelanske dirigenten **Domingo Hindoyan** en rätt medelmåttig insats. Hindoyan får inte grepp om Verdis partitur och levererar en tankefattig och kylig tolkning. Han försöker snarare sätta ihop fragment istället för att se operan helhet med en röd tråd från början till slut. Kungliga Operans kör gjorde däremot en kompakt och godkänd insats.

Sammanfattningsvis så är detta ingenting annat än en besvikelse. Det är en produktion som verkligen visar vilka brister Kungliga Operan har när det kommer till den italienska repertoaren, och det gäller den fantasilösa insceneringen såväl som rollbesättningen. Om man nådde toppen med *Der ferne Klang* så har man nog nått den konstnärliga botten med denna *Traviata*.

Yehya Alazem

Giuseppe Verdi: La traviata (Nyproduktion)

Kungliga Operan, Stockholm, 23 november 2019 - Premiär

Regi: Ellen Lamm

Scenografi, kostym & mask: Magdalena Åberg

Dirigent: Domingo Hindoyan

Kungliga Hovkapellet & Kungliga Operans kör

Violetta Valéry: Ida Falk Winland

Alfredo Germont: Bror Magnus Tødenes

Giorgio Germont: Karl-Magnus Fredriksson